

VAN WIEG TOT GRAF



HENK J. DE KLEIJNEN

In deze rubriek vertellen we het verhaal achter een familiebericht. Is er in uw omgeving iemand overleden, die niet vergeten mag worden? Laat het ons weten: gh.redactie@ad.nl

Geliefde en eigengereide kapper

Aat van Lammeren (1946-2013)

De karakteristieke 'kapperspaal' aan de gevel blijft, evenals het hobbelpaard in de zaak. De naam van de (heren)kapsalon in de Raadhuisstraat ondergaat geen verandering: Aat's Barbershop. De naamgever zelf ontbreekt voortaan. Hij gaf ooit aan 'in het harnas te willen sterven'. Onlangs werd een hersenbloeding hem op 66-jarige leeftijd fataal. In zijn werkruimte, op dat moment zonder klanten. Werknemer Fons, die een kwart eeuw aan zijn zijde werkte, was de enige getuige. „Een rustige, fijne man met wie je goed kon praten. Dat beeld komt naar voren uit de vele reacties die we na zijn dood hebben gekregen,” zegt zijn vrouw Joke. „Voor mij is hij altijd een goeie man geweest. 'Het komt wel goed meissie,' was een typerende uitspraak van hem. Daardoor heeft hij me altijd goed kunnen begelei-

kwamen massa's condoleancekaarten binnen. De nabestaanden waren er beduusd van, maar putten er ook troost uit. Zijn plotse overlijden kwam extra hard aan na het overwinnen van de prostaatkanker die vorig jaar werd geconstateerd.

NUCHTER

Joke: „Hij was toen heel open en nuchter over zijn ziekte, zowel op het werk als thuis. Als het zo is, dan is het zo, vond hij. Het is me altijd voor de wind gegaan.” Bij het gesprek is ook oudere broer Ted aanwezig. Méér een 'maatje'. Hij en zijn vrouw Corry hadden een hechte band met het duo Aat-Joke, tot en met jaarlijkse etentjes bij verjaardagen en gezamenlijke reizen. „We kwamen uit een middenstandsgezin in Langeraar. Acht kinderen. Vader had daar een kapperszaak. Aat, zesde in de rij, had vanwege een wat hoge stem als bijnaam De Parkiet. Zelf ging ik in mijn jeugd als De Kraai door het leven vanwege m'n donkere haar. Aat was een eigenwijs jochie. Wilde dolgraag een abonnement op het blad Taptoe, maar onze ouders waren daartegen. Toen regelde hij dat zelf via school. Dat leidde uiteraard weer tot een snelle opzegging. Verder herinner ik me dat hij vaak praatte over de watersnood in 1953, waarbij hij onder de tafel was gekropen. En als de zogenaamde teerwagen voorbijkwam, met mannen die kappen droegen, verstopte hij zich altijd.” Een heldendaad was de redding van zijn jongste broer Tom, die in een sloot was beland: „Kwamen ze allebei nat thuis, kreeg Aat eerst van moeder op zijn sodemieter...” Spelen deed Aat graag bij trans-



Met Aat van Lammeren was het goed praten. Onder: Aat aan de slag als kapper. Zijn zaak draaide meteen goed. PRIVÉFOTO'S



portbedrijf Lek. Later ging hij daar werken, na de technische school in Alphen te hebben doorlopen. Aanvankelijk als monteur, later als chauffeur, welk beroep hij aanslui-

tend ook uitoefende bij Mulder in de Alphen Ridderbuurt. Uitgaan deed hij toen al graag: kaarten in een chauffeurscafé stond hoog genoteerd. Ook was hij (bestuurs)lid

bij de Instuif in het Langeraar Parochiehuus. Daar leerde hij Joke kennen. „Hij was heel duidelijk en liet direct weten dat hij op zaterdagen altijd met z'n vrienden uitging.” „Hij hield geen dubbel-tje over aan zijn werk. En toen, van de ene dag op de andere, besloot hij om kapper te worden. Hij ging naar de kappersschool in Amsterdam. Hij leende wat geld, ging bijverdiene bij kippenslachter Ruardy en werkte in de avonduren bij zijn vader in de zaak. Geen vetpot. Eerst kwam hij me met de auto ophalen, toen met een brommer en weer later op de fiets.” Na zijn opleiding ging Aat aan de slag bij kapper Van Leeuwen in de Raadhuisstraat. Een jaar later, in 1970, kon hij de zaak overnemen. Joke: „Het draaide eigenlijk meteen goed. Hij nam Bep van Leeu-

wen aan, die had gewerkt bij Steenberg. Die zaak hield op te bestaan en de meeste klanten nam hij mee.” Op het hoogtepunt van de bedrijfsvoering stonden er vijf kappersstoelen in de Barbershop. Er werd ook plaats ingeruimd voor een hobbelpaard, afkomstig van een overleden collega uit Alphen. Ontspanning voldoende naast het werk. Kaarten, vissen, bowlen (zelfs in wedstrijdverband met een zelf gesponsord team), sauna (iedere woensdag met een mannen-groepje, met bij toerbeurt een fles whisky). Reizen met Joke, onder meer naar Zuid-Afrika, samen met de kleinkinderen naar pretparken. Een abrupt slot. De uitvaartstoot trok door de Raadhuisstraat, om daar voor nummer 257 enige tijd stil te staan. De kapperspaal draaide symbolisch. Dochter Esther: „Dat was zijn plekkie.” Schoonzoon Kim van den Braak zal er de traditie voortzetten.

Echtgenote Joke

*‘Een rustige
fijne man, met
wie je goed
kon praten’*

den.” De twee dochters van het echtpaar, Judith en Esther, kleuren het beeld van hun vader verder in: „Heel veel goede herinneringen. Hij was wel iemand die niet makkelijk van zijn standpunt was te brengen. Ja = ja, nee = nee. Tegelijkertijd kon hij heel goed relativeren. Alles bij elkaar was hij misschien voor buitenstaanders moeilijk te peilen.” Aan vriendschappen en waardering had Aat van Lammeren overigens geen gebrek. De belangstelling voor zijn uitvaart was enorm: er was filevorming bij het crematorium aan de Verlengde Aarkade en